TULOSSA JA MENOSSA

Ennen varsinaista pääjuhlaa koulumuistoja verestettiin kahvikupposen äärellä. Kuvat: Heli Mustonen.

Janita Koivisto muistaa yhteiskoulun paikkana, jossa oli paljon kavereita ja hyviä opettajia.

83-vuotias Tapani Oksanen (keskellä) kiitti vanhaa opinahjoa siitä, että siellä ei kiusattu ketään.

Pälkäneen yhteiskoulu vietti 80-vuotisjuhliaan

Tuhansia Pälkäneen ja sen ympäristökuntien nuoria kouluttanut Pälkäneen yhteiskoulu juhli 80-vuotisjuhlaansa lauantaina. Leijonanosan juhlaväen huomiosta sai uunituore entisten oppilaiden uratarinoista koostuva kirja.

Heli Mustonen

80-VUOTISJUHLA järjestettiin Nuijan talolla, jossa koulutyö vuonna 1946 lähti käyntiin. Koulu toimi Nuijan talolla ensimmäiset viisi vuotta ennen nykyisen koulutalon rakentamista.

Juhla alkoi kahvittelulla ja seurustelulla ennen varsinaista pääjuhlaa. Juhlassa puhuivat muun muassa Pälkäneen yhteiskoulun ja lukion kilta ry:n puheenjohtaja **Erja Heikkilä**, kunnanjohtaja **Tatu Ujula** ja urakirjan toimittanut **Terttu Tuominen**.

200-sivuisessa *Meistä tuli… – Uratarinoita Pälkäneen yhteiskoulusta* -nimisessä kirjassa on yhteiskoulua käyneiden ura- ja elämänkaaritarinoita. Tarinansa kertovat 107 entistä oppilasta. Kirja on koulun senioriyhdistyksen julkaisema.

Omasta elämästään kirjassa kertova 83-vuotias **Tapani Oksanen** asuu tätä nykyä Helsingissä.

– Käyn edelleen töissä, mikä lienee aika harvinaista tämänikäiselle, sanoi Toiviomatkojen toimitusjohtaja Oksanen.

Toiviomatkat täyttää 50 vuotta, ja Oksanen on ollut siellä töissä yhtä kauan.

– Kävin yhteiskoulua kahdeksan vuotta. Jos jotakin voisi toivoa, olisin toivonut, että myös silloin olisi ollut ammatinvalinnanohjausta. Olisin lähtenyt aivan eri alalle, koska olen numeroiden ja politiikan ystävä, mutta lähdin opiskelemaan kieliä ja sitten myöhemmin kauppakorkeakouluun.

– Tiesin silloin harvinaisemmista ammateista oikeastaan vain opettajan ammatin ja lähdin opiskelemaan kieliä sen takia. Ajattelin, että tulisin kieltenopettajaksi ja oppikoulun rehtoriksi.

Oksanen sanoo, että myönteistä yhteiskoulussa oli se, että siellä ei oikeastaan kiusattu ketään. Nykyisin hän käy ahkerasti Pälkäneellä ja osallistuu etenkin paikkakunnan kesätapahtumiin.

– Isäni oli Pälkäneellä kunnanjohtaja vuosina 1951–1973, ja minulla on täälläkin juhlassa kolme sisarusta paikalla. Viimeiset 20 vuotta olen kiertänyt täällä kaikenlaisissa tapahtumissa ja käynyt muun muassa seurakuntatalolla keskiviikkokahveilla.

KIRJASSA elämäänsä koulun jälkeen valottanut yrittäjä **Jari Löfroos** asuu tätä nykyä Ruovedellä. Hänen molemmat vanhempansa olivat yhteiskoulun voimistelunopettajia. Löfroos kävi yhteiskoulua vuosina 1964–1973.

– Asuimme aivan koulun vieressä. Lähdin kouluun aina vasta, kun kello soi. Meillä oli pieni kaveriporukka, joista yksi oli talonmiehen poika. Teimme paljon hyödyllistäkin, kuten leikkasimme nurmikoita.

– Historia oli minulle oppiaineista mieleen, mutta muuten olin sellainen keskiverto-oppilas. Kun tunnilla vähän kuunteli, se riitti, ei tarvinnut sen lisäksi paljon opiskella.

– Minulla ei ole juurikaan pahaa sanottavaa koulusta. Olin suulas lapsi ja ehkä sen takia en ollut ihan kaikkien opettajien kanssa väleissä, mutta minulla ei jäänyt mitään hampaankoloon. Näin jälkikäteen ihmetyttää, miten hyvin järjestys säilyi, vaikka oli niin isoja luokkia ja iso koulu.

– Isällä oli myös huonekaluliike, ja yritysmaailma tuli sen kautta tutuksi jo pienenä. Ja sitä tämä minun elämäni on ollut sen jälkeen, TeraPatris-yhtiössä toimiva Löfroos kertoi.

Jari Löfroos näyttää uunituoreesta urakirjasta omaa osuuttaan. Löfroosin molemmat vanhemmat olivat yhteiskoulun voimistelunopettajia.

MYÖS Valkeakosken kaupungin nykyinen hr- ja kehittämisjohtaja **Janita Koivisto** on entisiä yhteiskoululaisia.

– Pääsin lukiosta vuonna 1992. Omatkin tyttäret ovat käyneet tämän koulun. Heillä oli samoja opettajia kuin minulla.

– Minulla on hyvinkin lämpöisiä muistoja yläasteelta ja lukiosta. Paljon kavereita ja hyviä opettajia. Tykkäsin etenkin biologiasta, liikunnasta ja kuvaamataidosta.

Janita Koivisto kehui myös **Terttu Tuomisen** kokoamaa urakirjaa.

– Siinä on ollut valtava urakka kuvineen, ja sitä on tehty huolellisesti. Hieno saavutus!

Pälkäneen yhteiskoulun käyneitä esittelevä urakirja toimii monella tasolla

Jani Oksanen

HARVA meistä muuttaa mullistavasti maailmaa, mutta oma vaikutuksensa – isommalla tai pienemmällä jäljellä – on jokaisella.

Pälkäneen yhteiskoulun ja lukion killan – etunenässä **Terttu Tuomisen** – kokoama kirja *Meistä tuli… – Uratarinoita Pälkäneen yhteiskoulusta* tuo tämän esiin hyvin konkreettisesti.

Lukijan kiinnostuksen ylä pysymistä ajatellen sopivan pienistä palasista rakennettu kokonaisuus esittelee 80-vuotiaan koulun historiaa kiinnostavasti siellä opiskelleiden ihmisten uratarinoiden kautta. Se kuvaa hyvin koulun merkitystä niin yleisesti kuin paikallisestikin ja antaa kasvoja elämän yllätyksellisille käänteille.

Tie on vienyt yhteiskoulun kasvatteja niin tutkijoiksi ja kunnanjohtajiksi kuin muusikoiksi ja tilallisiksikin.

Parisataasivuinen teos kertaa samalla yhteiskoulun historian merkkipaaluja. Samalla se myös avaa paikallishistoriaa yli sadan ihmisen tarinoiden kautta.

Kirja on mielenkiintoista luettavaa, ja sen uskoisi kiinnostavan pälkäneläisten nuorten lisäksi myös laajemmin niitä, jotka miettivät tulevaisuuttaan, tulevaa koulupolkuaan tai työuraansa. Laaja kattaus opiskelu- ja työtarinoita avartaa lukijan näkemystä siitä, mihin kaikkeen tie voikaan koulun jälkeen viedä.